

Isabel Corthier

Fotografie als ontmoeting

Op de jongste Photokina werd de Belgische fotografe Isabel Corthier bekroond met een 'Gouden Camera' in de categorie reportage voor haar foto's uit Zuid-Soedan. Shoot sprak deze documentaire fotografe en wereldreiziger tussen twee reizen door. • E. D.

- *Isabel Corthier (°1977, België) is een freelance reportagefotografe. Ze werkt voor verschillende humanitaire organisaties zoals Artsen zonder Grenzen, Caritas, Trias, Vredeseilanden, Ondernemers voor Ondernemers en Louvain Coopération. Haar werk was al te zien in België, China, India en Frankrijk.*
www.isabelcorthier.com

Isabel Corthier heeft een drukke agenda met veel buitenlandse reizen, en het is even zoeken naar een gaatje voor een gesprek. Uiteindelijk spreken we elkaar op een avond via Skype. Uiteraard wil ik graag weten hoe ze in de fotografie is beland.

Isabel Corthier: Dat is eigenlijk een grappig verhaal. Ik heb architectuur gestudeerd. Maar tijdens mijn stage merkte ik dat ik in die job het sociale contact enorm miste. Ik kom graag onder de mensen, en ik kwijnde weg achter mijn computer. Ondertussen volgde ik wel fotografie in avondschool, maar louter als hobby. Het tweede deel van de stage deed ik in Dublin. Daar vatte ik het plan op om met fotografie mijn geld te verdienen. Mijn collega's verklaarden me voor gek en noemde me 'the crazy little Belgian'. Ze stonden verstomd toen ik met een Fuji Instax instantcamera door de straten en bars van Dublin trok en de portretten die ik van de mensen maakte vlot verkocht kreeg. Eenmaal terug in België heb ik mijn stage nog afgewerkt, omdat ik dat diploma architectuur wel wou behalen. Maar meteen daarna ben ik in een fotostudio in Antwerpen begonnen werken. Daar deed ik vooral ervaring op in het maken van portretten en huwelijksreportages. Na enkele jaren ben ik mijn eigen zaak gestart. Ik legde me toe op reportagewerk en kon helemaal mee opgaan in de romantiek van een huwelijk. Dat heb ik heel graag gedaan.

Shoot: Van huwelijken naar Afrika is wel een grote stap – hoe heb je die gezet?
I.C.: Dat is allemaal dankzij mijn fantastische man. We waren net samen toen hij het nieuws kreeg dat hij met Artsen zonder Grenzen (AzG) voor negen maanden naar Burundi kon gaan. Toen ik hem daar bezocht, had ik aan AzG gevraagd of ik hun project daar mocht fotogra-

feren. Daar ging een nieuwe wereld voor mij open. De ontmoeting met de mensen uit een andere cultuur vond ik geweldig. Fotograferen kreeg een nieuwe dimensie. Ik zag het werk dat de medewerkers van AzG doen, en wilde me ook engageren, niet alleen als fotograaf. En dankzij mijn diploma architectuur kon ik bij AzG aan de slag als logistiek medewerker.

Mijn camera is een middel om contact te leggen met de mensen die ik ontmoet.

Maar terug naar de fotografie: bij AzG vielen mijn foto's in de smaak. Eén van de beelden kwam op de cover van hun tijdschrift, en een andere reeks mocht een artikel illustreren. Die reportage heeft ook bij andere ngo's de deuren geopend. Ik ga nu verschillende keren per jaar op reis om reportages te maken, meestal naar Afrika. Zo ben ik eerst naar Haïti gegaan tijdens de cholera-outbreak en vorig jaar ben ik acht maanden samen met mijn man op missie naar Zuid-Soedan geweest. Uit die missie zijn de foto's van de reeks *Encounters* gekomen.

Shoot: Kan je iets vertellen over die reeks?
I.C.: Tijdens de missie was ik overdag in de weer om logistieke problemen op te lossen. Ik leidde een team van 40 mensen en zat de hele tijd in de ziekenhuiscompound. Van het echte leven van de lokale mensen zag ik niet veel. Daarom trok ik na de werkuren, voor het donker werd, nog een uurtje het dorp in om mijn gedachten te verzetten. Ik nam altijd

mijn camera mee. De camera was voor mij een middel om contact te maken met de mensen. Ik had een paar woorden Dinka geleerd, die ik aanvulde met lichaamstaal. Daardoor werd ik overal vriendelijk onthaald. Door te fotograferen kwam ik steeds meer te weten over de cultuur van de Dinka's. Daarom noem ik de foto's geen portretten; voor mij zijn het ontmoetin-

gen, 'Encounters'. De reeks is niet in opdracht gemaakt, maar vanuit mijn eigen interesse.

Shoot: Ik kende de Dinka uit het gelijknamige fotoboek van Carol Beckwith en Angela Fischer, maar jouw foto's zijn totaal anders. Hoe zou je jouw aanpak omschrijven?
I.C.: Misschien zoek ik meer naar de mens achter de foto? In Afrika zijn er erg fotogenieke stammen die al heel vaak gefotografeerd zijn. Sommige fotografen zien alleen maar dat mooie plaatje. Dat kan een zeer esthetisch beeld opleveren, maar ik ben vooral op zoek naar de persoon op de foto. Ik wil weten wat ze denken, waarom ze soms op een bepaalde manier reageren. En als er tijdens zo'n ontmoeting een moment is van herkenning, van grensoverschrijdende en interculturele vriendschap, dan vloeit er een geweldige energie. Dan lachen we en beseffen we dat we allemaal hetzelfde zijn. Ook al is het leven daar veel

In mei begint het regenseizoen. Deze oude man is op weg naar huis voor de regen komt Op de achtergrond staat het hospitaal van Artsen zonder Grenzen, de enige medische infrastructuur in de regio.

Een jonge man maakt bakstenen. De rivier Jur levert klei en water. De stenen worden gevormd in een houten mal en gedroogd in de zon vooraleer ze in de oven gebakken worden.

extremer dan bij ons, we zijn allemaal mensen met liefde en verdriet, met angsten en verlangens.

Shoot: Als je in opdracht van ngo's werkt, krijg je dan duidelijke instructies over het soort beelden dat ze verwachten?
I.C.: Ja, dat ligt vast. Ik vertrek meestal voor een tiental dagen, en dan werken we volgens een strikt programma. Er gaan steeds een gids en een chauffeur mee. Soms reis ik met een copywriter uit België, of gaan we op persreis met journalisten of een cameraploeg. We rijden dan vaak vele kilometers en bezoeken zo veel mogelijk projecten. Vooraf wordt er uitgebreid gebriefd welke boodschap de beelden moet geven. Soms breng ik een noodsituatie in beeld, bijvoorbeeld in het vluchtelingenkamp in Goma (Noord-Kivu) in de periode van de opstand van rebellengroep M23. Maar meestal is het een

positief verhaal dat toont hoe de ngo een project realiseert dankzij de steun van de donateurs. Ik toon het verschil dat de hulp van een ngo kan maken in iemands leven. We zoeken daarbij naar herkenbare situaties of personen, zoals een moeder met jonge kinderen die er plots alleen voor staat, om op begrip te kunnen rekenen van mensen in het westen. We voelen ons vaak zo ver verwijderd van de situatie die op slechts enkele uren vliegen van ons gelegen is, en ik vind het fijn om die twee werelden dichter bij elkaar te brengen.

De tentoonstelling **Encounters** is tot april 2016 te zien in verschillende culturele centra in Vlaanderen. De data en locaties zijn te vinden op www.isabelcorthier.com.

Jongens op de weg van Aweil naar Gogrial. Dinka liepen tot voor kort naakt, maar kleren raken steeds meer ingeburgerd en worden een statussymbool. Naaktheid ruimt plaats voor schaamte. Deze jongens zijn nog steeds trots op wie ze zijn.

© Isabel Corthier

Kinderen betekenen continuïteit. Wanneer een man sterft en kinderen nalaat, isdat geen 'slechte dood'. Wie echter kinderloos sterft is echt dood. In zo'n geval wordt zijn broer geacht een kind te verwekken bij de weduwe. Als hij dat niet doet, kunnen kwade geesten de familie bezoeken.

© Isabel Corthier

Een traditionele vrouw in het dorp Mabok Rual in Gogrial West County. In de ogen van oudere Dinka kan je de tekens van 40 jaar oorlog zien: angst, trots, ongelooft.

© Isabel Corthier